

TAPE NO. 14, SIDE 1

Subject: Ceremony at B. Dong School from CKA's tape.

Date	No.	Speed	Time	Subject
14/1/68	9 1/2	1 7/8		Khru: Prasà:t leading school children in wâiphrá and khǒ:sín.
"	14	1 7/8		CKA leading in Namó and precepts.
"	48	"		Khru: Prasà:t requesting <u>sǎ:ke:</u>
"	50 1/2	"		Monks chanting <u>sǎ:ke:</u>
"	(50 1/2)	"		1) single monk
"	(55 1/2)	"		2) group of monks.
"	164	"		End of chant.
"	165	"		Extemporaneous 'sermon' by CKA.
"	420	"		End of 'sermon' - background.
"	425 1/2	"		Prasà:t leading in Namó and formal presentation of school.
"	445	"		End with Monk's sàtthú'.
"	447	"		<u>truat ná:m</u> and <u>hâiphon</u> by monks.
"	486	"		Background.
"	695	"		CKA speaking.
"	509	"		End - background including headman speaking in Lúa'.
"	521 1/2	"		End.

๘ ต่อมา ๑/๒๐๖๖/๒๐๖๗ ๖๑. สืบเนื่องมาเมื่อ ทางฝั่งขวา ๑๖๐๖ ๘ ๒๖๖
ที่มีพื้นที่ผืนป่าสงวนแห่งชาติ... (text continues with handwritten notes on land management and surveying details, including dates and locations like '๑๖๐๖ ๘ ๒๖๖' and '๑๖๐๖ ๘ ๒๖๖')

11. อธิบายความหมายของ...
ม. 1. ข้อ 1. ข้อ 2. ข้อ 3. ข้อ 4. ข้อ 5. ข้อ 6. ข้อ 7. ข้อ 8. ข้อ 9. ข้อ 10. ข้อ 11. ข้อ 12. ข้อ 13. ข้อ 14. ข้อ 15. ข้อ 16. ข้อ 17. ข้อ 18. ข้อ 19. ข้อ 20. ข้อ 21. ข้อ 22. ข้อ 23. ข้อ 24. ข้อ 25. ข้อ 26. ข้อ 27. ข้อ 28. ข้อ 29. ข้อ 30. ข้อ 31. ข้อ 32. ข้อ 33. ข้อ 34. ข้อ 35. ข้อ 36. ข้อ 37. ข้อ 38. ข้อ 39. ข้อ 40. ข้อ 41. ข้อ 42. ข้อ 43. ข้อ 44. ข้อ 45. ข้อ 46. ข้อ 47. ข้อ 48. ข้อ 49. ข้อ 50. ข้อ 51. ข้อ 52. ข้อ 53. ข้อ 54. ข้อ 55. ข้อ 56. ข้อ 57. ข้อ 58. ข้อ 59. ข้อ 60. ข้อ 61. ข้อ 62. ข้อ 63. ข้อ 64. ข้อ 65. ข้อ 66. ข้อ 67. ข้อ 68. ข้อ 69. ข้อ 70. ข้อ 71. ข้อ 72. ข้อ 73. ข้อ 74. ข้อ 75. ข้อ 76. ข้อ 77. ข้อ 78. ข้อ 79. ข้อ 80. ข้อ 81. ข้อ 82. ข้อ 83. ข้อ 84. ข้อ 85. ข้อ 86. ข้อ 87. ข้อ 88. ข้อ 89. ข้อ 90. ข้อ 91. ข้อ 92. ข้อ 93. ข้อ 94. ข้อ 95. ข้อ 96. ข้อ 97. ข้อ 98. ข้อ 99. ข้อ 100.

๕. จักรวรรดิอาณาจักรอยุธยา. ๑๓๕๐-๑๕๑๐. ๑๓๕๐-๑๓๖๗. ๑๓๖๗-๑๓๗๑. ๑๓๗๑-๑๓๗๕. ๑๓๗๕-๑๓๗๙. ๑๓๗๙-๑๓๘๓. ๑๓๘๓-๑๓๘๗. ๑๓๘๗-๑๓๙๑. ๑๓๙๑-๑๓๙๕. ๑๓๙๕-๑๔๐๐. ๑๔๐๐-๑๔๐๕. ๑๔๐๕-๑๔๑๐. ๑๔๑๐-๑๔๑๕. ๑๔๑๕-๑๔๑๙. ๑๔๑๙-๑๔๒๓. ๑๔๒๓-๑๔๒๗. ๑๔๒๗-๑๔๓๑. ๑๔๓๑-๑๔๓๕. ๑๔๓๕-๑๔๓๙. ๑๔๓๙-๑๔๔๓. ๑๔๔๓-๑๔๔๗. ๑๔๔๗-๑๔๕๑. ๑๔๕๑-๑๔๕๕. ๑๔๕๕-๑๔๕๙. ๑๔๕๙-๑๔๖๓. ๑๔๖๓-๑๔๖๗. ๑๔๖๗-๑๔๗๑. ๑๔๗๑-๑๔๗๕. ๑๔๗๕-๑๔๗๙. ๑๔๗๙-๑๔๘๓. ๑๔๘๓-๑๔๘๗. ๑๔๘๗-๑๔๙๑. ๑๔๙๑-๑๔๙๕. ๑๔๙๕-๑๕๐๐. ๑๕๐๐-๑๕๐๕. ๑๕๐๕-๑๕๑๐. ๑๕๑๐-๑๕๑๕. ๑๕๑๕-๑๕๑๙. ๑๕๑๙-๑๕๒๓. ๑๕๒๓-๑๕๒๗. ๑๕๒๗-๑๕๓๑. ๑๕๓๑-๑๕๓๕. ๑๕๓๕-๑๕๓๙. ๑๕๓๙-๑๕๔๓. ๑๕๔๓-๑๕๔๗. ๑๕๔๗-๑๕๕๑. ๑๕๕๑-๑๕๕๕. ๑๕๕๕-๑๕๕๙. ๑๕๕๙-๑๕๖๓. ๑๕๖๓-๑๕๖๗. ๑๕๖๗-๑๕๗๑. ๑๕๗๑-๑๕๗๕. ๑๕๗๕-๑๕๗๙. ๑๕๗๙-๑๕๘๓. ๑๕๘๓-๑๕๘๗. ๑๕๘๗-๑๕๙๑. ๑๕๙๑-๑๕๙๕. ๑๕๙๕-๑๖๐๐. ๑๖๐๐-๑๖๐๕. ๑๖๐๕-๑๖๑๐. ๑๖๑๐-๑๖๑๕. ๑๖๑๕-๑๖๑๙. ๑๖๑๙-๑๖๒๓. ๑๖๒๓-๑๖๒๗. ๑๖๒๗-๑๖๓๑. ๑๖๓๑-๑๖๓๕. ๑๖๓๕-๑๖๓๙. ๑๖๓๙-๑๖๔๓. ๑๖๔๓-๑๖๔๗. ๑๖๔๗-๑๖๕๑. ๑๖๕๑-๑๖๕๕. ๑๖๕๕-๑๖๕๙. ๑๖๕๙-๑๖๖๓. ๑๖๖๓-๑๖๖๗. ๑๖๖๗-๑๖๗๑. ๑๖๗๑-๑๖๗๕. ๑๖๗๕-๑๖๗๙. ๑๖๗๙-๑๖๘๓. ๑๖๘๓-๑๖๘๗. ๑๖๘๗-๑๖๙๑. ๑๖๙๑-๑๖๙๕. ๑๖๙๕-๑๗๐๐. ๑๗๐๐-๑๗๐๕. ๑๗๐๕-๑๗๑๐. ๑๗๑๐-๑๗๑๕. ๑๗๑๕-๑๗๑๙. ๑๗๑๙-๑๗๒๓. ๑๗๒๓-๑๗๒๗. ๑๗๒๗-๑๗๓๑. ๑๗๓๑-๑๗๓๕. ๑๗๓๕-๑๗๓๙. ๑๗๓๙-๑๗๔๓. ๑๗๔๓-๑๗๔๗. ๑๗๔๗-๑๗๕๑. ๑๗๕๑-๑๗๕๕. ๑๗๕๕-๑๗๕๙. ๑๗๕๙-๑๗๖๓. ๑๗๖๓-๑๗๖๗. ๑๗๖๗-๑๗๗๑. ๑๗๗๑-๑๗๗๕. ๑๗๗๕-๑๗๗๙. ๑๗๗๙-๑๗๘๓. ๑๗๘๓-๑๗๘๗. ๑๗๘๗-๑๗๙๑. ๑๗๙๑-๑๗๙๕. ๑๗๙๕-๑๘๐๐. ๑๘๐๐-๑๘๐๕. ๑๘๐๕-๑๘๑๐. ๑๘๑๐-๑๘๑๕. ๑๘๑๕-๑๘๑๙. ๑๘๑๙-๑๘๒๓. ๑๘๒๓-๑๘๒๗. ๑๘๒๗-๑๘๓๑. ๑๘๓๑-๑๘๓๕. ๑๘๓๕-๑๘๓๙. ๑๘๓๙-๑๘๔๓. ๑๘๔๓-๑๘๔๗. ๑๘๔๗-๑๘๕๑. ๑๘๕๑-๑๘๕๕. ๑๘๕๕-๑๘๕๙. ๑๘๕๙-๑๘๖๓. ๑๘๖๓-๑๘๖๗. ๑๘๖๗-๑๘๗๑. ๑๘๗๑-๑๘๗๕. ๑๘๗๕-๑๘๗๙. ๑๘๗๙-๑๘๘๓. ๑๘๘๓-๑๘๘๗. ๑๘๘๗-๑๘๙๑. ๑๘๙๑-๑๘๙๕. ๑๘๙๕-๑๙๐๐. ๑๙๐๐-๑๙๐๕. ๑๙๐๕-๑๙๑๐. ๑๙๑๐-๑๙๑๕. ๑๙๑๕-๑๙๑๙. ๑๙๑๙-๑๙๒๓. ๑๙๒๓-๑๙๒๗. ๑๙๒๗-๑๙๓๑. ๑๙๓๑-๑๙๓๕. ๑๙๓๕-๑๙๓๙. ๑๙๓๙-๑๙๔๓. ๑๙๔๓-๑๙๔๗. ๑๙๔๗-๑๙๕๑. ๑๙๕๑-๑๙๕๕. ๑๙๕๕-๑๙๕๙. ๑๙๕๙-๑๙๖๓. ๑๙๖๓-๑๙๖๗. ๑๙๖๗-๑๙๗๑. ๑๙๗๑-๑๙๗๕. ๑๙๗๕-๑๙๗๙. ๑๙๗๙-๑๙๘๓. ๑๙๘๓-๑๙๘๗. ๑๙๘๗-๑๙๙๑. ๑๙๙๑-๑๙๙๕. ๑๙๙๕-๒๐๐๐.

6. พง. ~~...~~ พง. ~~...~~ จากคนที่ ~~...~~

ค.พ. ๑๖.

ก.พ. 21.

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~
วันที่ 11 เมษายน 2511.

เอกสาร ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~

(พื่อ ~~...~~) พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~ พื่อ ~~...~~

Handwritten notes at the top left of the page.

Handwritten notes at the top center of the page.

Main body of handwritten text, appearing to be a list or detailed notes, covering most of the page.

ในพิธีสมโภช (บ้านคง)

ร.ร. ท.ช.ค. บำรุงที่ 64

ครูประสาท ครู ร.ร.ท.ช.ค. นำพวกตัวให้ไหว้พระ

ครูประสาท อาราธนาคิด ก่อนพระจะโตคิด

ท่านเจ้าคณะอำเภอ ให้ไหว้พระ (ให้อุมาสกอุมาสิกาบ้านคงว่าตาม)

และแสดงตัวเป็นพุทธมามกะ และให้คิดคือคิดทำให้รับเอา

ครูประสาท อาราธนาสาเก-ปลื้ม

พระสูตรสาเก (ชุมชุมเทวคา)

พระสูตรสาเกเจริญพระพุทธมนต์

ท่านเจ้าคณะอำเภอพบกับอุมาสกอุมาสิกา บ้านคง ป้าแม่ ช่างหม้อ

พี่น้องสหชาบ้านคงและบ้านอื่นไกล เช่น บ้านป้าแม่ บ้านช่างหม้อ บ้านละอุมและบ้านฮากไม้ที่โพน
 กี้ดี ที่ได้เดินทางมาร่วมกินร่วมทานกับพี่น้องชาวบ้านคงในวันนี้คือไปคู่เจ้าจะขออยู่กับบรรดาชาวพี่น้องเราตั้งหลาย
 สักเล็กน้อย ที่คู่เจ้ามาที่หมู่บ้านของเรานั้นก็นับว่าเป็นครั้งแรก ทั้งคู่เจ้าได้เดินทางเข้ามาในหมู่บ้านของเรา
 มาครั้งนี้ก็เป็นครั้งแรกและการมาของคู่เจ้านี้เพื่อจะร่วมทำบุญโรงเรียน ซึ่งสำรวจกระแวงหลายแคว้นร่วมกับ
 พี่น้องชาวบ้านคงได้ช่วยกันสร้างกันขึ้นมาเป็นเสร็จเรียบร้อยดังที่เราเห็นเดี๋ยวนี้ เมื่อเสร็จเรียบร้อยไปแล้ว
 ก็จะได้ไปโรงเรียนดี เจริญก้าวหน้าเป็นศิริมงคลต่อไป ก็จะหื้อละออบหมู่บ้านของเขาหรือหมู่บ้านใกล้เคียง
 ได้มาร่วมเอาเรียนหนังสือ เพื่อให้มีวิชา มีปัญญาความรู้ ให้เจตย์ฉลาด เพื่อจะได้เอาแผนแปลประกอบอาชีพ
 การงานต่อไปภายหน้า ฉะนั้นครู ตลอดจนศิษย์ผู้ใหญ่บ้านของเราจะได้ตกลงพร้อมเพียงกัน เพื่อทำการขอ
 โรงเรียน ทำบุญโรงเรียนใหม่ จึงได้มีมติคู่เจ้ามาสะดวกที่บ้านเรา คู่เจ้าก็ได้เดินทางมา 5 คน (5 องค์)
 สามเดชมาก้วย 1 องค์ รวมกันเป็น 6 องค์ ที่นี้สำหรับคู่เจ้า อาตมานี้ว่าได้เดินทางมาเห็นในหมู่บ้านของ

เรานี้แล้วก็รู้สึกคือจิตใจที่เห็นหมู่พี่น้องทั้งหลายที่บ้านนี้มีจิตใจ เป็นศีล เป็นธรรมและถือในทางพุทธศาสนา ประกอบสมาธิว่าจะมีความสามัคคีพร้อม เพียงกันที่ไฉยไค้ทำเกี่ยวกับการสร้างโรงเรียนนี้จนสำเร็จลุกลงมา อาตมารู้สึกคือจิตใจที่เดินทางมาตลอดวันคราวนั้น ได้เห็นแม่ออกสัทธิงทั้งหลายพร้อม เพียงกันทั่วหน้าทำ บุญที่อานันท์นั้นก็หายไป แล้วก็ทำให้อาตมา ในหมู่บ้านนี้ไม่มีกระดาก การมาในหมู่บ้านนี้ ก็เจ้าอาตมาที่มีความ ตั้งใจมานานแล้ว อยากที่จะมา เยี่ยม เยียนของหมู่พี่น้องสัทธิงที่อยู่ในบ้านป่าบ้านคอย ตามถึงความสุขความทุกข์ หรือในทางศาสนาพิธีที่ว่ามีมากน้อยแค่ไหนก็ไม่โอกาสที่จะมา เยี่ยม เยียนหมู่พี่น้องที่อยู่ในป่านี้ได้ อันนั้นก็เพราะ ว่าศิษยานุศิษย์ คราวนี้ก็นับว่าเป็นโอกาสอันเหมาะจะจึงไ้มา เมื่อมาแล้วก็คือจิตใจ ก็บอกพี่น้องอยากจะ มาอีกถึงแม้จะขึ้นคอยลงคอยอีกก็ยังเห็นหมู่พี่น้อง เราทั้งหลาย ตามที่พี่น้องเขาตั้งหลายอยู่ในป่าในคอยเขามีความ เลื่อมใส หรือมีความนับถือพระพุทธศาสนา ซึ่งมีพระพุทเจ้าเป็นฝ่ายขอไปออก.....

หมู่เขาก็มีนับถือศาสนาพุทธแท้จริงนั้นเราทั้งหลายก็ถือศาสนาพุทธ ติดต่อกันมาตั้งแต่พ่อแม่ แม่ ปู่ ยา ทา ยาย นับถือกันไปอยู่อย่างนั้น เพราะขอไค้พบปะกับเจ้า เข้ามาสู่หมู่บ้าน เพื่อจะไค้ชี้แจง พระธรรมคำสั่งสอนของพระ พุทธเจ้าขอเขาไค้ยื่นไค้ตั้ง เพื่อเอาไว้ในทางประพฤติปฏิบัติ ฉะนั้นบรรดาพ่อ แม่ พี่ น้องที่อยู่ในป่าในคอย เช่นในหมู่บ้านคง เป็นอันจึงมีการกระทำตามประพฤติปฏิบัติในนั้นบ่ถูกคองความหลักของพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า อยู่หลายประการอันนี้อาตมาจะขอชี้แจงแสดง การ เชื่อถือ การกระทำตามหลักในทางศาสนาที่หมู่พี่น้อง ทั้งหลายไค้ยื่นไค้ตั้ง เพื่อจะเป็นแนวในการประพฤติปฏิบัติต่อไป ในการที่อาตมาอธิบายนี้ ก็ถ้าหากว่าบรรดา พ่อแม่พี่น้องของเราทั้งหลาย นอกจากที่เราจะถือพระพุทธศาสนาแล้ว หมู่เราทั้งหลายก็ถือศาสนาหนึ่ง ศาสนา ที่ว่านี่คือศาสนาผีและการถือศาสนาผีนั้นก็ เป็นเรื่องที่น่าอึดใจไปกว่าศาสนาอื่นก็นับว่าพี่น้องทั้งหลาย ถือปฏิบัติกันมาตั้งแต่ ปู่ ยา ทา ทวด นั้นแหละเป็นฮึดเป็นฮอยเป็นประเพณีสืบมา เราก็มีถือสืบกันมาก็บ่ไค้ ก็ การ ที่นับถือศาสนาเหล่านี้ก็นับว่าเราไค้เรียนรู้ในคำสั่งสอนพระพุทธศาสนาแล้ว เราก็สามารถจะวินิจฉัยทัศนใจ ไค้ว่า อย่างหนึ่งมันเป็นการถูกหรือไม่ เป็นการถูกหรือว่าการผิดอย่างไค้อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับการศึกษาเล่าเรียน

ปฏิบัติบังคับของพ่อแม่พี่น้องทั้งหลายที่วินิจฉัย ตรึกตรอง พิจารณาว่าการนับถือ ของเรานั้นมันเป็นการถูกหรือ
ไม่ของเรานี้คือเจ้าก็ขออุ้อะหยังนัก กาว เคารพนับถือของพ่อแม่พี่น้องทั้งหลายก็ขออย่าว่า การนับถือพระพุทธ
เจ้านี้ เป็นการนับถืออันเป็นประโยชน์และเป็นของที่สมคิด มนุษย์ก็ คนก็ดี พระยาอินทร์ก็ดี เทวดา ไอศวรรย์
อะไรก็ดีที่มีอยู่ในโลก แต่ว่าเคารพนับถือพระพุทธเจ้า จะมีไฉนที่มาเป็นใหญ่ไปกว่าพระพุทธเจ้านี้จึงเป็นใหญ่ว่า
พระยาอินทร์ พระยาพรหม และพระยายมราชทั้งหลายจะมาเนรมิตร เทพบุตร เทวดา ก็พากันไปกราบไปไหว้
นับถือพระพุทธเจ้าอย่างนั้น ครั้นมานับถือพระพุทธเจ้าแล้วเอาเป็นที่พึ่งแล้ว ด้วยความจงใจด้วยความเคารพ
แล้วการยึดมั่นถือมั่น จึงบ่อมีสิ่งอันใดที่จะมายกมาทำ ท้อเอาได้รับความศุกความเคือคร้อนได้ นอกจากกรรม
ของตัวเอง อันนี้ก็เป็นเรื่องพินิจพิจารณาไคยินไคยั้งและเมื่อเรานับถือศาสนา พระเจ้าทั้งสองฮือเรานับถือสิ่ง
ที่สิ่งที่มีผล และก็ถือในเรื่องของตัวเอ็ง ให้เป็นตัวเอ็งบ่อไค้อยู่ไค้บังคับบรธาของสิ่งหนึ่งสิ่งใด ถือตัวของ
เรานี้เป็นใหญ่ว่าตัวเรานี้ย่อมเป็นที่พึ่งของเรา ยึดเป็นที่พึ่ง เราไม่มีที่พึ่งอันใดนอกจากตัวเราเอง พระพุทธ
เจ้าท่านสอนไว้ว่า "อิตตาหิ อิตคโคนาโถ" แปลว่า "ตนเป็นที่พึ่งของตน" อิตตาหิ นาโถ วิริยะ " ใครเล่า
จะเป็นที่พึ่งของเราได้ คือว่าไม่มีใครเป็นที่พึ่งของเราได้ ตัวเราคนเคียวของเรา ฉนั้นเม่อออกสัทธาเราตั้ง
หลายของเฮาต้องพึ่งของเฮา ถ้าไม่ทำการทำงานเรากก็ไม่ได้เงินไค้ทอง แม้เราเรียนหนังสือเรากก็ฉลาดคั้งนี้
เรากินข้าวเรากก็อิม หรือพ่อแม่พี่น้องกินแค้นก็บ่ออิม หรือพี่น้องคนใดแทนบ่อไค้ คนอื่นกินแค้นฮือมันเมมา ฮือเฮา
เมากก็บ่อไค้ เฮากินเรามา คนใดกินคนนั้นเมามันเป็นอย่างนี้ ยังมีแถมว่า คนใดทำดีคนนั้นมันก็ไค้ดี เฮาทำ
บาป เฮาทำบุญทำกุศล ให้เชื่อมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เชื่อมั่นในความดีเหล่านั้นมันก็คอกอยู่ใน
ที่ตัวเราเอง คนอื่นบ่อไค้ เฮาทำของเฮาได้ไค้ก็บ่อไค้ด้วยเฮา หรือเฮาเป็นแกบ้านเมื่อไปรับเงินไค้เดือนพอ
หลวงก็จะต้องไปรับคนเคียว จะฮือคนอื่นไปรับแทนบ่อไค้ ฉนั้นค้องฮือพอหลวงไปรับคนเคียวในฐานะพอหลวง
เป็นแกเงินเดือนจะต้องเป็นของแก พอหลวงเก็บข้าวพอหลวงก็ไค้ข้าว ไปเยี่ยะไฮ้ไค้สวนพอหลวงก็ไค้คนใด
ทำคนนั้นก็ไค้ เฮาทำข้าวก็เฮากก็ไค้ข้าวก็ เฮาทำบ่อก็เฮากก็ไค้บ่อก็ เฮาไปมาไปแดงเป็น เฮาไปดิคเป็นเฮาก

มัน เป็นของนิคคิลธรรมนิคคกกฎหมาย ถ้าตำรวจเป็นจับได้ เป็นก็เอาไปฟ้องศาล ศาลเป็นก็ตัดสินจำคุกตามโทษ
ของหลวงจะหื้อคนอื่นไปรับโทษแทนไปคิดครางแทนก็บ่ได้ และคนใดไปเยี่ยะคนใดไปทำคนนั้นก็ต้องได้รับกรรม
ทิดคูกทิดคราง นี่ท่านพระพุทธเจ้าสอนไว้ว่า คนใดเยี่ยะคือนั้นได้ก็ คนใดเยี่ยะฮ้ายคนนั้นได้ฮ้ายอย่างงี้ หาก
ใดก็ทำชั่วได้ชั่ว หลักพุทธศาสนามีสอนไว้อย่างนี้ นี้เพื่อจะสอนให้คนเราให้ทำความดีสำหรับตัวเอง โดยไม่
หวังพึ่งคอบุคคลใด เป็นจะเป็นใหญ่เป็นเจ้าเป็นนายเขาบ่เป็น เป็น เขาก็ต้องเป็นตัวเขาแต่เพื่อว่าทางนี้ สาง
เทวดาเขาทำบุญได้บุญ เขาทำบาปได้บาป เพื่อว่าพระพุทธเจ้าเป็นผู้วิเศษช่วยคนเอง เมื่อพระพุทธเจ้าไม่
มีในโลกนี้แล้ว เราก็เอา พระธรรมโก พระสงฆ์ก็ เพื่อว่าเราหากี้ เรวกี้จะใดก็ เราทำชั่วเรากี้จะใดชั่ว
และเมื่อเราดูเหตุคนลอบหื้อ เจื่อโดยหลงมงายไคยีนไคยั้งว่าอย่างนี้ เขากี้เยี่ยะเขากี้ทำไปคามเป็นไคยบ่อ
ไคยมีปัญญาความรู้พิจารณาณนิคคกามันถูกกาถักเยี่ยะไป เป็นเยี่ยะมาก่อน เป็นทำมาก่อน อันเป็นเยี่ยะอย่างอื่นล่อ
เขากี้เยี่ยะควย คามที่ไคยเรียนคามที่ไคยฟังมีอย่างงี้ บางที่เรากี้บ่อเจื่อ เมื่อทำบุญมันก็คี้ ถ้าทำบ่อบุญมันก็คี้
ของฮ้ายไปเกิดความทุกข์ความเคือคร้อนให้แก่ตัวเรา ฉนั้นในทางพุทธศาสนา สอนให้เชื่อในการมีเหตุผลและ
นับถือไว้ หื้อน้อมกราบบาปอกุศล บาปก็คี้ความชั่วความบ่อคี้กัณบเป็นความทุกข์ความเคือคร้อน ถ้าว่าเราทำ
ไปแล้วเมื่อไคมันจะกิดโทษ ความไม่สบายใจให้แก่เรา แล้วไม่มีกำเนิคและไม่มีประโยชน์อันใด มันจะมีความ
เสื่อมเสียความทุกข์ความเคือคร้อนมาหื้อแก่ตัวเรา ฉนั้นเป็นจึงฮื้อทำพันคอบาปและความอกุศลทั้งหลายเสีย
และบาปอกุศลเหล่านั้นมันก็คี้เกิดมาคายคามอาสา คายไปจากการฆ่าสัตว์คักชีวิต คำอาคำสา เช่นคำคัก คำแจ้ง
คำที่ไม่มีประโยชน์ บุงยังส่งเสริมให้คนอื่นได้คี้หัวกันเป็นทางที่ไม่คี้ มันก็คี้เป็นบาปให้เราละเว่น แต่ถ้าเราคาย
ไปให้เรานิกคิคคไคในทางที่คี้บ่อหื้อนิกในทางที่บ่อคี้ ถึงที่ฆาคิจจะประหาร กิณการพันนคิคคาคาคามาคร้ายคอบคนอื่น
อันนี้คี้เป็นความ เป็นบาปอกุศล คอบความทุกข์ความเคือคร้อน พระพุทธเจ้าเป็นคี้ตงสอนหื้อละเว่น สอนหื้อถือบ่าเพ็ญ
การกุศล การบ่าเพ็ญการกุศลนี้คี้ค้อ การหื้อคานเสียสละจิจใจของ เขาสละของ เล็กๆน้อยๆก็เอาถวายเป็นแก่
คู้เจ้าในฐาณะคี้เป็นมีคิลธรรมเป็นที่รักษา สืบคอบอายุพระศาสนา ก็บุงหาและถวายเป็นให้แก่ท่านตามสมควร

ที่นี้ในการก่อสร้างวิหารสร้างโบสถ์ สร้างศาลา เจดีย์เป็นต้นหรือสร้างโรงเรียน ฟัน้องทั้งหลายช่วยเสีย
สละร่างกาย ทรัพย์ ปัญญาทรัพย์ ช่วยสร้างโรงเรียนขึ้นมาเป็นหลังนี้ก็เป็นทาน ดังที่เราว่าดอกไม้ธูปเทียน
เป็นเงินเป็นทอง เป็นอะไรนี่มาทำบุญในวันนี้หรืออันนี้ก็เป็นการทำบุญก็ให้เกิดความสุข แล้วห้อมีศีลประจำตัว
เมื่อตายไปแล้วมันก็เป็นบ่อไปฆ่าไม่พันไปแทงไปค้ำไปจู้เป็นคนใดมีศีลอยู่ในตัว คนนั้นก็จะเป็นคนชุ่มเย็นบ่อเป็น
คนร้อนคนโคโรกาศิลโลศีลแท้ ตายไปก็จะโคไปเกิดในสวรรค์ แล้วก็โคไปเกิดในนิพพานจะโคพันทุกข้ออย่าง
แท้จริง สำหรับในโลกมนุษย์ของคนเรา ว่าคนใดมีศีลอยู่ในตัว เชื่อศีล 5 ของหลักพระพุทธเจ้านี้ ก็จะทำได้
เกิดมีเงินมีทอง ข้าวของ ไม่สอย ก็จะเกิดขึ้น สำหรับบุคคลผู้มีศีล ศีลสร้างคนให้เป็นคนดี พระพุทธเจ้าเคย
สอนไว้นอกจากศีลแล้วทำจิตใจของคนให้มันสงบ ทำให้จิตใจของคนไม่มันสะอาก พ้นจากความโลภ ความโกรธ
และความหลง โลก ไม่อยากโคของคนอื่น ลกอยากโคของคนอื่นนี้ให้ละเว้น บางทีเกิดความชัวกับบุคคลอื่น
อันนี้เราก็ให้เว้นเสีย และถ้อยหาเราโคหลงมงายในสิ่งที่มีมันเป็นพิษเป็นโทษ ทำไปแล้วมันไม่สบายให้
แก่ตัวเราและคนอื่น ฉะนั้นเราควรละเว้น พยายามทำให้จิตใจของเรามีความเชื่อมั่นในมันคงให้มันมีศีล มี
สมาธิและไม่มีคือความลภ ความโกรธ ความหลง สำหรับที่พระพุทธเจ้าเคยสอนไว้ แม้ว่าคนเราได้รับประโยชน์
ในทางสุขความสบายอันนี้เพื่อเป็นหลักเชื่อถือในหลักตามของสงฆ์ เช่นในการว่า ฮือเราถือเวลา ว่าวันโค
เวลาโค เดือนโค ปีโค ฮือเฮาทำความดี ทั้งมีราไม้คอกสีเพื่อความดีสำหรับเรา เป็นเลิสว่าจะคักกามอคักกา
พระพุทธเจ้าโคสอนว่า เราทำดีเมื่อโคเมื่อนั้นและเป็นฤกษ์ดี ถ้าหากว่าเราทำบ่อคี่เมื่อโค เมื่อนั้นมันเป็นฤกษ์
บ่อคี่ เฮาทำบ่อคี่ก็เป็นฤกษ์บ่อคี่ วันโคเวลาโคเฮาทำบ่อคี่ มันก็เป็นฤกษ์บ่อคี่ เพราะฉะนั้นเฮาบ่อควรละเว้น
ทั้งนั้นเมื่อเวลาโคเราจะถือจะถือยาม การถือฤกษ์ถือยามทำคือเสียเวลาในการประกอบอาชีพการงาน ก็
จะทำฮือชัว ที่จะปฏิบัติตามธรรม ก็บ่อฮือคนทุกข์และก้อฮือเกิดความหลง มัวเมาไปในทางบ่คี่ และอีกข้อหนึ่ง
พระพุทธเจ้าเคยสอนฮือเฮา ฮือถือศีล ถือบัญญัติว่าเป็นน้ำอันคักลิตทสามารถที่จะเอาไปชำระล้างกาย วาจา
ใจของเราฮือหมคี่ใสสะอาด มีความสุขสบายปราศจากความทุกข์ความเคือคร้อน

การอาบน้ำเพื่อชำระล้างร่างกายภายในทั้งหมดไป แต่ก่อนนั้นล้างแต่ภายนอก ทีนี้พระพุทธเจ้า
สอนให้เขาถือ น้ำ สติ ปัญญาให้อันชำระล้างในทางไม่ผิด/นอกจากน้ำอันบริสุทธิ์ ถ้าคนใดมีศีล สมาธิแล้ว สา
ารถที่จะเอาไปล้างร่างกาย วาจา ใจของคนให้บริสุทธิ์ แล้วก็ข้อมไปถือถือการ เครื่องตัว คือตัวของตัวเขา
"อัคราหิ อัคราโน นาโถ" คือมาเป็นทีฟิ่ง บ่อถือ เบื้องคนอื่น ถือมาปฏิบัติโดยบอละบ่อถือ เกี่ยวกับการอันวอน
ต่อความขบปค่อสิ่งที่มีนเป็นไปบ่อได้ อันนี้แม่แต่พระพุทธเจ้ายังไม่มีใจะมีใจะมาอันวอนพระพุทธเจ้า ก็ไม่
เป็นความสมปราถนา ก็บ่อใอันนั้น เป็นเป็นครู เป็นคนสอนถือเอา ว่าสิ่งนี้คือถือ เยียะถือทำ สิ่งนี้ไม่คือถือเว้น
อย่าไปเยียะไปทำ คนใดเชื่อตามทำตาม คนนั้นก็ได้รับ เชื่อตามคำแนะนำความดีก็จะได้รับความดี
ที่นี้ถ้าบ่อเจือในที่เป็นแนะนำในทางที่ดี ก็อย่าไปเยียะในทางที่บ่อดีก็จะได้รับทุกข์ ทีนี้สิ่งทีท่านถือเอาเป็นคน
ที่บ่อถือ บ่อถือเอาถือบ่อถือเอาเจือนี้ท่านสอน ถือไว้ระเบียบวินัยคัมภีร์อยู่ 11อย่าง เช่น ถือเอาทั้งหลายได้
ฐ เพราะว่าการเชื่อถือบางสิ่งบางอย่าง เชื่อก็มิประโยชน์ บ่อดีมันก็มีประโยชน์ ก่อถือเกิดโทษและความ
ทุกข์ความเดือดร้อน เช่นอย่างพระพุทธเจ้าท่านสอนถือเว้นจากการ เชื่อถือนี้ ถือเอาเชื่อตามคำที่เราได้ยิน
กันมา เมื่อเราได้ยินใคร่กันมา เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย มาแล้ว เป็นก็เล่าๆสืบกันมาว่า เยียะอย่างอื่น เยียะ
อย่างอื่น อันนั้น อันนี้ เช่นลูก เช่นหลาน เขาก็เยียะอย่างอื่น ทำอย่างอื่น อันที่เราบ่อมีเหตุ บ่อมีผล นั้น อันนี้
พระพุทธเจ้าท่านบ่อถือ 1 ถือ ถือถือ ถือทำ 2 เพื่อไม่ให้เราถือโดยถือว่ามีนเป็น ถือถือถือถือสืบต่อกันมา
ที่เรานับถือสืบต่อกันมานั้น บางอย่างมันก็ถูกบางอย่างมันก็บ่อถูก ก็บ่อควรแล้วก็จะไปถือ 3. ถือเอาจะไปเชื่อ
วินัย เช่นได้ยินคนนั้นมาบ่อกว่าตนบุญเกิดแล้ว เนอ (ตอนนีฟิ่งไม่ชัด)

ว่าคำพูดของคนนั้น หรือความหมายของคนนั้น มาถูกต้องกับคสามหมายของตัว อันนี้เป็นอย่างนี้ อาจเชื่อถือว่าคนที่ؤمنควร เชื่อถือได้ เขาควรที่จะเชื่อได้ เขาก็เชื่อได้อย่างนั้น ว่าคนนั้นคนนี้เป็นคนของเขา ตามหลักพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้การรับทุกข้ออย่างนี้ พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเอาไว้ว่าเพื่อไม่ให้คนเราทั้งหลาย มีการเชื่อถือนับถือโดย เหตุผลแล้วพิจารณาตามควย ปัญญาสิ่งที่เขาเชื่อเชื่ออย่างนั้นมันสม เหตุสมผลอย่างใดหรือไม่อย่างใด อันนี้เป็นสอนให้เขาเชื่อโดยเหตุผล โดยปัญญาพิจารณาให้ทองแท้เป็นต้น ถ้าหากว่าเรานับถือนับถือเสียเงินเสียทอง เสียเวลาจะพาให้เกิดความทุกข์ความเดือดร้อนอย่างนั้นความเชื่อถืออันใดที่ประกอบไปด้วยปัญญาความรู้มั่นคงเหลือเกิน ความเชื่อถืออันนั้นก่อให้เกิดความสุขความสบายและบอเปื่องเวลาเปื่องเงิน เปื่องทอง ตามพระพุทธเจ้าท่านได้สั่งสอนเอาไว้ดังนี้ ที่นี้สำหรับการดำเนินชีวิตของเราหรือเราเอาหลักของพระพุทธเจ้าท่านได้สั่งสอนเอาไว้ดังนี้ เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นที่พึ่งของเขานี้ ทุกคนจะต้องประกอบอาชีพ เกิดความอยู่ดีกินดี มีความสุขบอเกิดความสุขได้ พระพุทธเจ้าเป็นกชี้ทางหรือเราได้เพื่อปฏิบัติจึงถูกต้องมีอยู่ 8 อย่างด้วยกันคือ.....

สำหรับหมู่เราได้ปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสุข ความสบายในโลกนี้และโลกภายหน้าที่เป็นหรือเรากำเนินชีวิตของเราเรานี้ไปตามสัมมาอาชีพ ไหม่สติ มีปัญญา พิจารณาไปในทางที่ถูกที่ควร เคยเห็นว่าทุกข้ออันใดที่มันเป็นผลที่เราได้รับความเดือดร้อนอยู่ เพราะเหตุมันเกิดมาจากความขบป เกิดจากตัณหา คืออยากได้ในกามอยากได้อันนั้น อยากได้อันนี้ และอยากได้สิ่งนั้นอยากได้สิ่งนี้ มีความต้องการอย่างนี้และกับบออยากได้นั้น บออยากได้นี้ไม่อย่าเป็นนั้นไม่อยากเป็นนี้ ความอยากของเรามันไม่มีที่สิ้นสุด ความอยากอันนี้มันเกิดเป็นสาเหตุอันความทุกข์ความเดือดร้อนมาหรือเราอยู่รำไป ฉะนั้นเมื่อเป็นดังนี้ การที่หรือเราได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนนั้นไปอันนี้คือเราบอได้ถือความทุกข์ พ้นความทุกข์อย่างแท้จริงจะต้องปฏิบัติตามหลัก 8 ประการ การดำเนินปฏิบัติ คำเนินชีวิตของคนหรือไปในทางที่ถูกที่ควร การดำเนินชีวิตของเรานี้หรือ เป็นไปตามหลักสัมมาสัมมะในจิตของเรานี้สิ่งที่มันถูกต้องต่อสิ่งที่มันควร สิ่งนี้ควรจะทำเมื่อทำแล้วมันจะก่อให้เกิดความสุข ความสบาย

แล้วเมื่อเราคิดที่จะออกบิณฑบาต เราหมกหมุ่นอยู่ในทาง มีรูป มีเสียง มีกลิ่น มีรส เหล่านี้คือเราชี้แค่นั้นทาง
ที่ตี เมตตล กรุณา ไม่คิดอาศาศพยาบาท บ่องร้ายบุคคลอื่นใด แล้วก็ไม่มีเหยียดคนอื่นที่ได้รับความทุกข์ ความ
เดือดร้อนเพื่อสละค่าเนนการชีวิต.....

หลักการดำเนินชีวิตในข้อที่ 3 นั้น คือเรามีวาจาในคำอุเบกขาเป็นไปในทางที่ถูกต้อง คือเราเว้นแต่คำอุทที่ไม่ดี
ทุกข์ที่ก่อเกิดจากคนอื่นเป็นการที่หาสาระประโยชน์บ่ได้ คือเรารู้ตามคำศัพท์ คำเตือน คำเตือนอย่างนี้
อันนี้การดำเนินชีวิตที่สอนคนเราที่ถูกต้องพระพุทธเจ้าสอนไว้ คือเราทำการทำงานที่หมั่นหมั่นต้อง อันใดที่มัน
ไม่เดือดร้อนต่อคนอื่น เราบ่ฆ่า บ่ลัก บ่เอาอย่างนี้เราก็บ่ทำ อันนี้เราเว้นจากการลักการขโมยต่อบุคคล
อื่นตลอดเราก็ควรกเว้นที่หมั่นหมั่นในการดำเนินชีวิตของเรา หลักการดำเนินชีวิตในข้อที่ 5 หลักสัมมา
สัมพุทธเจ้าท่านเคยสอนเอาไว้ นั่นคือการเลี้ยงชีพของเราให้เป็นที่ถูกต้อง ดำเนินชีวิตในทาง
ที่ผิด ก็คือ ประกอบแก่สัมมาอาชีพะเลี้ยงชีพในทางที่ชอบ ประกอบด้วยสุจริต บ่ลัก บ่เบียดเบียนผู้อื่น
เลี้ยงชีพของคนเราที่ถูกต้องตามธรรมเนียมของกรรม นำความสุขความเจริญมาสู่เรา ที่นี้หลักการดำเนิน
ข้อที่ 6 ตามหลักพระพุทธเจ้าสั่งสอนเราไว้ ก็คือพยายามให้ความเพียร ความเพียรเป็นเรื่องของกรรม
คือเราจะต้องทำงานสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ดี ถ้าหากว่าเราไม่มีความเพียรแล้ว การงานอันนั้นมันก็ไม่สำเร็จ
ไม่แล้วได้เราก็จำเป็นต้องใช้ความเพียร เช่นเราทำไร่ ถ้าเราบ่ออกแต่ๆตากแดดตากลม ทากฝน การทำไร่
เรานี้ก็บ่แล้วกันนั้น เราบ่ควรละความเพียร เขาก็พยายามความอดของเรา ดังนั้นการใช้ความเพียรตามหลัก
การดำเนินชีวิต เพื่อถือปราศจากการกระทำบาป บ่หือบาปนั้น บาปคือความทุกข์ ความเดือดร้อนมาหือเรา
พระพุทธเจ้าท่านเคยสอนหือเฮาสะบาป บ่หือมันเกิดขึ้นในตัวเราและก็บาปอันใดที่มันมีในตัวเราแล้ว เรา
ก็พยายามล้างมันออกไป พยายามทำแต่ความดีเป็นบุญเป็นกุศลหือมันเกิดขึ้นในตัวในตนของเราและก็เมื่อทำดี
บุญกุศลอันดีของตัวเราแล้ว หลักการดำเนินชีวิตข้อที่ 7 นี้ พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเอาไว้ว่า หือจิตของเรา
มันระลึกรู้ถึงสิ่งที่ถูกต้อง เช่นน้อมใจของเรา คุณของพ่อ ของแม่ คุณของครูบาอาจารย์ พ่อแม่ท่านเลี้ยงดู

เรามา ครูบาอาจารย์ก็เพราะว่าเป็นไค่สังไค่ลือนวิชาความรู้หื้อแก่เรา ที่นี้หื้อเราระลึกถึงคุณของพระรัตน
ตรัย น้อมระลึกถึงคุณของพระมหากษัตริย์และพระราชินี เพราะว่าพระมหากษัตริย์นี้ ท่านเป็นผู้ปกครองไพร่
ฟ้าข้าแผ่นดิน คนเราทั้งหลายหื้อได้รับความสุขทั่วประเทศไทย พระเจ้าแผ่นดินปกครองเราหื้อเราได้อยู่ม
เย็นเป็นสุขในหื้ออยู่ในความสงบ คนเรามีสติถึงแก่พ่อแม่ครู บาดอาจารย์ พระเจ้าแผ่นดิน รัฐบาล ตามความ
นึกคิดถึงก็คือ คุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หลักการแสดงที่พระพุทธเจ้าท่านเคยสอนเอาไว้อันที่ 8
สุดท้าย อันนี้เป็นหื้อเรามีจิตใจไปมีนทางที่ถูกต้อง ทำจิตใจของเราให้มันตั้งมั่นเป็นสมาธิเสียสิ่งหนึ่ง สิ่งใด
เขาก็เยาะแหย่จะไปเยาะลัษๆล่อๆ หื้อเรามีความตั้งใจมั่นว่าเรา/เราจะทำการใดที่หื้อมันแล้วเราก็หื้อละทิ้ง
ฉนั้นในการหนึ่งการใดที่เราจะทำ เราก็พยายามทำตั้งแต่ต้นทำงานโดยไม่จับจด ไม่เป็นคนหื้ออ่อนแอหื้อเป็นคน
ที่ขยันมีสมาธิในจิตใจของเราและในหลักการดำเนินชีวิตของเราตามหลักพระพุทธเจ้ากล่าวกันเอาไว้ ถ้าหาก
ว่ามีในบุคคลหนึ่งบุคคลใดประพฤติปฏิบัติตามแล้วคนผู้นั้นจะได้รับแต่ความสุขกายสบายใจความเจริญหื้อต่อไป เมื่อ
เป็นดังนี้แล้วเขาบ่ได้อยู่คนเดียวอยู่ในสังคมอยู่ในเพื่อนบ้าน เป็นเหตุจำเป็นต้องหันหน้าเข้าหากันด้วยการ
มีเมตตาการุญช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความสุขความสบาย แล้วหื้อเรามีความสามัคคี และมีความพร้อมเพียง
เรียงหน้ากันอย่าไปแยกกันเป็นก๊ก เป็นเหล่าดังนี้เป็นต้น เราปฏิบัติไค่อย่างนี้เราจะมีหื้อความสุขความสบาย
ฉนั้นจึงขอพรพ่อแม่พี่น้องและสัทธาทุกคนที่มาที่นี้แล้วก็ในฐานะที่เราเป็นพุทธมามะกะและนับถือ พระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ เราจึงมีความเชื่อมั่น เคารพในพระพุทธเจ้าพระธรรม พระสงฆ์ แล้ว พระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ นี้เป็นของท่าประโยชน์ ถ้าหากคนใดเคารพ นับถือ กราบไหว้ บูชาแล้ว บุคคลผู้นั้นก็จะมีหื้อ
ความสุข ความเจริญในโลกเรานี้และโลกภายนอก และเราก็ไค่ยกมันสิ่งหนึ่งสิ่งใดหื้อพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ เพราะพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี้เป็นของอันใหญ่ อันสูง ไม่มีของสิ่งอื่นใดที่จะมาเท่าเทียม
กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไค่ ฉนั้นขอให้เรายึดมั่นของเราในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เอาพระ
พุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งของเรา เป็นแนวทางดำเนินชีวิตของเราเพื่อไปหื้อความสุข เพื่อไปหื้อความ

เจริญภายในและโลกหน้าแล้วก็นำความดีมาให้พระคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรมและพระสงฆ์และบุญกุศลอันไพศาลบรรดาเหล่าพ่อแม่พี่น้องของเราทั้งหลายของเรานี้มาร่วมกันเป็นกำลังใจ บรรดาเหล่าพี่ชื้อพ่อแม่พี่น้องในบ้านคองนี้และที่บ้านอื่นที่มาร่วมในงานนี้หนีพ้นจากความทุกข์ สุขกายสุขใจปราศจากโรคภัยไข้เจ็บอันตรายต่างๆ ใดๆก็อย่าให้มาถูกต้องพ้องพาลพี่น้องชาวบ้านคองทุกคนและสาธุชนบ้านอื่นไกลที่เข้ามาช่วยงานนี้ ก็ขอให้อุบัติความสุขจะไปหนีทุกข์ความเดือดร้อนใดหนีมีแต่ความสุขความเจริญ และก็ขอให้อายุ วรรณะ สุขภาพร่าเริงแจ่มใสแล้วก็มี ความมั่งคั่งปราศจากสิ่งสิ่งใดอันที่เป็นไปในทางที่ถูกที่ควรก็ขอให้ได้เพียง ได้ความสุขความเจริญเป็นกำลังของพระพุทธศาสนาและเป็นกำลังของประเทศชาติของเราสืบต่อไป

ท่านพระครูฉัตรฐา บ้านเรานี้นับถือศาสนาพุทธทุกคนและเป็นอะไรบ้างไหวถึงคุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และเห็นพระสงฆ์มานี้เราก็นึกเราดีไหวอันนี้ก็เป็นบุญได้กุศล บ้านของเรานี้มันบอมีตุ้เจ้า ศีลธามีครับ

ท่านพระครู มี บังบอมีวัด เขาก็ไม่มีวัดเอามาเป็นที่พึ่งทางใจเพราะว่าเราบอมีวัด ชาติก็บอมี ถ้าหากว่าเราทั้งหลายนี้พร้อมเพียงเรียงหน้ากันเราทำเจกียทำชาติไว้ ที่นี้ถ้าเราพร้อมเพียงเรียงหน้ากันแบ่งชาติไว้กันที่นี้ วันเดือนคัม เดือนเบ็ง แปกคำเขาก็ปากันขึ้นไปไหวและที่นี้เราบอทำอย่างนั้นแล้วได้ แต่ละบ้านแต่ละเรือนเขาขึ้นไปสร้าง ที่บ้านปู่แก่แบ่งถึงพระเจ้า เขาบอมีพระเจ้าเขาก็เอาธูปไว้มีดอกไม้ไว้เทียนก็ดี พอวันเดือนคัม เดือนเบ็ง วัน 8 คำ หรือคำแล้วเขาก็ไหวถึงคุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หนีอยู่ก็มีสุข อันนี้บอตันมี มีที่บ้านปู่แก่ก็เคย บอบอกให้อุญน้องสักคำ ที่นี้ถ้าหากว่าบ้านเราแต่ละบ้านมี ก็ตามเคย คำมาไหวถึงพ่อเฒ่า แม่เฒ่า ปู่ ย่า ตา ยาย พาลูกพาหลานมานั่งไหว ถ้าไหวบอได้ เขาก็นึกเอาในใจ แต่ว่าต่อไปนี้ก็ได้แล้วเพราะลูกหลานเรามาเรียนหนังสือ มันจะได้สอนเขาให้อ่านพ่อแม่ได้ไหวถ้าไหวถ้าสำนึลละ ถ้ามาบ้านคองอีกครั้งคงจะเห็นถึงพระนั้นบอต้องทำในท้อง ท่านอกก็ได้ มีที่ส่ง ธูปพระเจ้าไหวด้วย ถ้าบอมีอย่างอื่นก็เอาธูปเอา ถ้าเขามีถึงพระเจ้าไหวสาละก็เป็นหลักที่ยึดมั่นในทางเชื่อมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขึ้นไปแถม

